

Diena kā varavīksne

(miniatūra)

Kādā agrā rīta stundā mana ģimene nolēma doties izbraukumā pa Vidzemi. Braucot automašīnā, vēroju, kā sauleszaķīši rotaļīgi skrien pa pļavu, izkausēdami rīta rasu. Maziņie paskatījās, uzsmaidīja, pamāja ar ķepu un aizlēca zibenīgi.

Pienāca vakars, pie tumšajām debesīm parādījās mēness- nu apaļš kā poga, un tas slēpās aiz egļu zariem! Bet pāri pļavai traucās mēness vilki- pelēki kā migla. Tie izbārstīja mazas, caurspīdīgas pērlītes. Paskatījās uz mani, viltīgi pasmaidīja, pamāja ar ķepu un prom bija. Kas tad nu? Pie debesīm iezaigojās mazas sidraba podziņas. Pļavā, kur mēness vilki bija izmētājuši bezkrāsu zvaigžņu pērlītes, nu gluži kā daiļas preilenītes, klātas ar sudrabu, nakts vēsums uzklāja nelielu spīdumu.

Citam tā bija tikai auksta rasa, bet man –pērles!

Viktorija Korlaša, Andreja Eglīša Ļaudonas vidusskola, 6.klase